

Không Về Thăm Cũng Biết

Xứ sở tôi? Không về thăm cũng biết!
Lạ gì đâu? Chùm Khế ngọt quê hương!
Chỉ có lời ngon, viên thuốc bọc đường?
Chỉ thấy cường quyền tham ô trác táng.

Ở nơi quê nghèo không đầy ánh sáng
Ở chốn thành đô, những hẻm tối đen
Những trẻ mồ côi chẳng có họ tên
Có những thân tàn, mỗi mòn đợi chết.

Nơi quê tôi, không về thăm cũng biết
Gái bỏ quê đi ra chốn thị thành
Bỏ cả mẹ già bỏ cả đồng xanh
Bị gạt bị lừa bán thân làm gái.

Đàn ông con trai gặp nhiều oan trái
Phải lo đóng tiền xuất ngoại lao nô
Giai cấp công nông, ăn chục năm chờ
Để ra xứ người làm thân nô lệ.

Nhìn cảnh quê hương, lòng đau vô kể
Lạc hậu đói nghèo, từ Bắc chí Nam
Đất nước giờ này, đầy dẫy gian tham
Khiến lòng dân phải cảm hờn than oán

Xa quê lâu rồi, vì cơn quốc nạn
Tôi nhớ một lần, trên chuyến tàu đêm
Ngày ra tù, còn nhớ mãi chưa quên
Hà Nội Sài Gòn, trên tàu Thống Nhất?

Đọc theo tuyến đường nối liền Nam Bắc
Thấy lòng người còn ngăn cách hoang mang
Trước cảnh phân ly tan tác ngõ ngàng
Thương cảnh dân nghèo áo ôm khổ rách.

Thống nhất bao năm vẫn còn chia cách
Cũng do oán thù chồng chất muôn nơi
Bao cảnh dân oan, trước cảnh đổi đời
Trước cảnh bạo tàn, dân tình rên xiết.

Do đó quê tôi, không về cũng biết
Biết đủ mọi điều ngang trái đau thương
Nếu có về thăm chỉ thấy hận buồn
Đành chấp nhận quê người, thương cố thổ.

Phạm Thành Tính